

Lekció: Jn 20,1-16. Textus: Jn 20,15a: „Miért sírsz?”

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Húsvét ünnepéhez több módon is lehet kötődni, kapcsolatba kerülni, szeretni: a hagyományokon keresztül; gyermekkori kedves emlékeken, melyeket a saját gyermekeinknek is átörökítünk; a húsvéti történet felszabadító és örömet sugárzó leírásán keresztül. Ma pedig egy újabb kötődést akar Isten Lelke kialakítani Bennünk az ünneppel, méghozzá a **könnyeinken keresztül, a húsvét reggelén Máriának feltett kétszeri kérdés által: „Miért sírsz?”**

Azért sírunk, mert Isten úgy teremtett meg minket, hogy tudjunk sírni. Különleges ajándéka ez számunkra, mert egyszerre van jelen a lelki, mint megfoghatatlan és a fizikai, mint látható valóság a könnyekben. Sokszor a könnyeket negatív dolgokkal azonosítjuk, pedig Isten jó tervében nem volt fájdalom, gyász, szomorúság, mégis volt könnycsatornája az embernek. Miért? **Isten terve az volt, hogy a könnyek kifejezzék** a hálánkat, a csodálatunkat és az örömlátást látható módon, egyfajta **dicsőítésként**, amikor látjuk Isten munkáit, cselekedeteit, szemléljük az Ő jóságát a világban: egy gyermek világra jöttében. Isten pedig Bennünket is úgy alkotott meg, hogy egymás szeméibe, mint az Ő követői és képmásai, cselekedeteinkkel és tetteinkkel hálakönnyeket csaljunk, Isten dicsőségére: egy önzetlen szeretet kinyilvánításban, a közösségi összefogás eredményében.

Mégsem ez a könny van ott a szemünkben, nem ennek a harmóniának és békességnek a könnycseppjei. Hanem a fájdalomé, amit egymásnak okozunk. A testi és lelki szenvedéseké, amelyeket az életünkben hordozunk és nem kapunk enyhülést, menekülést. A könnyeink átalakulása miatt azonban nem Isten a felelős, bármennyire is Őt hibáztatjuk, hanem mi magunk. Ennek a mélységnek az egyik legnehezebb érzése a tehetetlenség. Micsoda tragédia jelenik meg ebben a gondolatban, a Szentírás tükrében: Isten arra alkotott minket, hogy Isten cselekedeteit lássuk és aszerint mi magunk is cselekedjünk jól, hogy hálakönnyeket hullassanak szemünk, ehelyett pedig tehetetlenek lettünk, képtelenek meglátni Isten munkáját az életünkben, és ennek az érzésnek a legmélyén már csak sírni tudunk. **A tehetetlen emberre pedig a mai szakaszunk ékes példa.** Magdalai Mária húsvét reggeli lelki hullámvasútját kísérelhetjük végig János evangéliumában. A szeretett Mestere, aki új életet adott neki, hiszen meggyógyította és megszabadította lelki betegségéből és láncaitól, pár nappal ezelőtt meghalt a kereszten. Azon a reggelen, amikor már a törvények engedélyezték a sír meglátogatását azonnal megy, hogy végtisztességet tegyen a kor szokásai szerint. A sír azonban üres, talán sírrablók voltak, nem is meri megnézni, hanem egyből

szalad a tanítványokért. Akik a hírt hallva odaszaladnak a sírhoz, valószínűleg hátrahagyva a lassabb nőket. Mire Mária visszatér, a tanítványok nincsenek sehol. A holttest sincs, az utolsó emlékét is elvették, mely fájdalomában enyhülést adhatott volna. Ekkor tör ki belőle a sírás, mely a tehetetlenség átütő erejével hatja meg a szívünket.

Mária a tehetetlen: tenne valamit, de nincs rá lehetősége. A tehetetlenségnek három szintje van, amelyet ismerünk. Az első a hétköznapi élet szintje, amikor dolgozunk, tanulunk valamilyen cél érdekében és mégsem sikerül, rajtunk túlmutató okok miatt. Vagy küszködünk, erőlködünk, mert szükségünk van valamire és nem jutunk egyről a kettőre. Korunk bálványja, mint az emberi teljesítmény istenítése pedig még nagyobb nyomás alá helyez minket ilyen kudarcok esetén, mondván: „Egy csódtömeg vagy, hogy erre sem vagy képes...!” Második szint **a lelki tehetetlenség**, amikor tudjuk, hogy mit kellene tennünk, mi lenne a helyes, a becsületes, a kedves, szeretetteljes és nem vagyunk képesek kifejezni: a megbocsátást, a hálát, a kedves gesztust, a hibák ellenére való irgalmazást, a tiszta és függőségektől mentes életet. Tehetetlenség, lelki bénultság: *„Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat”* (Róm 7,19) Végül **a tehetetlenség harmadik**, és talán legmélyebb érzése a halállal és a gyásszal szemben van. Amikor egy szerettünk elvesztése vagy a személyes életünk végessége miatt kerülünk szembe az elmúlás és a veszteség valóságával. Bénító erő ez, a tehetetlenség depresszív valósága, mely sokszor csak sírni enged Bennünket.

Miért sírsz? Milyen lelki tehetetlenséggel jöttél ma a húsvéti sírhoz? Hiszem Testvérem, hogy Húsvét üzenete akkor válhat valódi örömhírré, amikor felismered a saját tehetetlenséged valóságát. Amikor nem takargatod tovább a könnyeidet, hanem engeded, hogy Isten törölje le azokat. **Húsvét örömhíre, hogy Isten nem akar bennünket a tehetetlenség állapotában hagyni**, hogy könnyeink az élet fájdalmait hirdessék az Ő dicsősége helyett, amit jósága után hullathatunk. Jézusban a cselekvő és jóságos Istent láthatjuk megjelenni: aki fizikai és lelki láncokat old meg, tehetetlen embereket tesz cselekvőképessé: bénákat járóvá, halottakat élővé és köszívű, szeretetlen embereket önzetlen és önfeláldozóvá. Sőt, azért, hogy mi magunk soha nem kételkedjünk Isten cselekedeteiben és jóságában, Jézusban önmagát, aki Mindenható volt, tehetetlenné tette értünk a kereszten, átérzve a bűn ítéletét és a könnyeink fájdalmának mélységét, de Húsvétra fel is támasztotta bizonyítékul: Ő cselekszik és jóságos. Tette mindezt értünk, hogy szemünk újra a hála és a köszönet könnyeivel záporozzanak és felszabadult életünk tettei által másokat is erre indítsunk Isten felé.

Az angyalok és Jézus kérdése nem bántó, sőt, nem is dorgáló: Miért sírsz?

Hanem szeretetteljes: Mária, (helyettesítsd be a neved) megértjük, hogy eddig volt okod sírni és a tehetetlenség érzése mindenekfelett úr volt az életedben. De ennek most már vége! Lehet, hogy Te nem tudsz mit tenni, de nézd, Isten cselekszik! Lehet, hogy már nem tudsz mit tenni, de engedheted, hogy Isten cselekedjen az életedben! Lehet, hogy eddig a nincs tovább volt a jelszavad, de innentől mindig van tovább, bármi is érjen, bármilyen kudarccal is szembesülj. Ünneplő

Gyülekezet! Kedves Testvéreim! Könnyeink lehetnek az áldott tehetetlenségből fakadók is: Nem mi, nem én, hanem Isten cselekszik, Isten munkálkodik. Hadd hozzak erre egy bizonyosságot. Egy évvel ezelőtt jött létre a TREFI, amely a megye református fiataljait hivatott megszólítani. Ősszel Dadon, most tavasszal pedig Kocson szolgáltunk többen is a megye nagyobb gyülekezeteiből közel 150 fiatal felé. Nagyon sokrétű egy ilyen szolgálat szervezése, 5-6 főmunkatárs szolgál benne. Zenei szolgálatok, előadások, kiscsoportok, büfé és étkeztetés, hangosítás stb. Emberileg rengeteg minden meg lehet tenni, lehet tervezni, lehet dolgozni és elfáradni benne. De az egésznek a lényege, hogy Isten a fiatalok szívét átformálja, magához fordítsa és megszabadítsa, ezekben tehetetlenek vagyunk, minden igyekezetünk ellenére. Ennek a tehetetlenségnek a maximuma, amikor az éneklések, dicsőítések során lehetőséget biztosítunk arra, hogy imaszolgálatra induljanak ki a széksorokból a fiatalok, ahol egy-egy szolgáló meghallgatja az imakérésüket és imádkozik értük. Rengeteg nehezítő tényező: a fiatalok gátlása, nincs kultúrája ennek a megyében, a nap kezdetére is bekerült, ahol eddig nem volt, a nap végére pedig többen elmentek és érződött a fáradtság is. Emlékszem, ott álltam a szolgálatban és éreztem, hogy mennyire tehetetlen vagyok az imádkozó társaimmal együtt, hogy itt elinduljanak a fiatalok. Mindkétszer csoda történt, hiszen Isten fiatalok sokaságát indította el arra, hogy a szívük kéréseit Isten elé vigyük közösen. Sok síró arcot láttam akkor, de ezek már nem a tehetetlenség könnyeiből fakadtak, hanem abból, hogy egyre több szív és ész megélt, felfogta: Isten cselekszik, Isten jó, minden baj, szomorúság és nehézség ellenére! Jézus jelen van, mert feltámadt! **Ezt tapasztalta meg Mária az első húsvétkor a könnyein keresztül, adja meg Isten, hogy Lelke által mi is átélhessük ezt az örömhírt! Ámen!**